

Arrest

nr. 305 489 van 24 april 2024
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 15 maart 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/84 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op (...) oktober 2001.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 7 februari 2024 en dient de volgende dag een verzoek om internationale bescherming in.

Uit een onderzoek van de Eurodac-databank blijkt dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij in Litouwen op 13 juli 2023 en in Letland op 23 oktober 2023 genomen werden naar aanleiding van het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

Aldus richten de Belgische autoriteiten op 13 februari 2024 een terugnameverzoek aan de Letse autoriteiten, die op 26 februari 2024, in toepassing van artikel 18, lid 1, onder c) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), instemmen met dit verzoek tot terugname.

Op 15 maart 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). De verwerende partij besluit met name dat niet België, maar Letland de bevoegde lidstaat is om het verzoek om internationale bescherming te behandelen. Dit is de bestreden beslissing, die op 18 maart 2024 aan de verzoekende partij werd ter kennis gebracht. Zij is als volgt gemotiveerd:

“MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten(1):

naam: Y(...)

voornaam: R. A.

geboortedatum: (...)2001

geboorteplaats: Laghman

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Letland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer Y, R.A, verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, vroeg op 08.02.2024 internationale bescherming. Hij legde gene documenten voor.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en vergeleken met de vingerafdrukken die krachtens artikelen 9 en 14 van Verordening 603/2013 zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Dit leidde tot een treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Litouwen op 13.07.2023 en in Letland op 23.10.2023.

De betrokkene werd gehoord op 12.02.2024. Hij verklaart dat hij religieus gehuwd en dat zijn echtgenote en hun dochtertje in Kaboel (Afghanistan) verblijven. De betrokkene heeft naar eigen zeggen geen familie in een andere lidstaat, maar wel in België te weten zijn beide ouders, 4 broers en een zus.

De betrokkene stelt dat hij Afghanistan in 2019 verliet en verbleef vervolgens in Pakistan. In juni 2023 vloog hij naar eigen zeggen van Pakistan naar de Russische Federatie met een visum, dat door de Russische instanties was verstrekt. Na aankomst reisde hij meteen door naar Wit-Rusland. Na een verblijf van 2 maanden in Wit-Rusland kwam de betrokkene het grondgebied van de lidstaten op onregelmatige wijze binnen via Letland. Hij stelt dat vervolgens zijn vingerafdrukken werden genomen en dat hij meteen verder reisde. In Litouwen moet hij ook zijn vingerafdrukken geven en na een verblijf van 3 maanden kwam hij opnieuw in Letland terecht. Hij verbleef naar eigen zeggen 26 weken in een gevangenis en trok daarna via Litouwen, Polen en Duitsland naar België waar hij op 07.02.2024 aankwam. De betrokkene stelt dat zijn reisdocumenten achterbleven in Wit- Rusland en ontkent dat hij in Litouwen en Letland internationale bescherming vroeg.

Op 13.02.2024 werden de Litouwse en Letse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen.

De Litouwse instanties deelden op 19.02.2024 mee dat de betrokkene op 13.07.2023 internationale bescherming vroeg in Litouwen, dat Letland op 13.09.2023 instemde met een Litouws verzoek tot overname van de behandeling van het verzoek van de betrokkene en dat de betrokkene op 23.10.2023 werd overgedragen aan Letland.

Op 26.02.2024 stemden de Letse instanties met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 in met ons verzoek tot terugname van de betrokkene.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

De betrokkene vroeg voorafgaand aan zijn eerste volgend verzoek in België internationale bescherming in Litouwen en Letland.

De betrokkene ontkent dat hij internationale bescherming vroeg in vermelde lidstaten en houdt vol dat enkel zijn vingerafdrukken werden genomen. Hieromtrent merken we op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens resultaten type "1" met betrekking tot Litouwen en Letland opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in beide lidstaten.

De Letse instanties namen op 13.09.2023 verantwoordelijkheid voor de behandeling van het in Litouwen ingediende verzoek om internationale bescherming.

De betrokkene verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat verstrekte verblijfstitel.

De Letse instanties erkenden ten overstaan van België verantwoordelijk te zijn en verplicht de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)c van dezelfde verordening.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verder benadrukken we dat het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Letland is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Letse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.

Letland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Letse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Letland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene stelt dat hij internationale bescherming vroeg in België omdat zijn in België verblijft. Hij uit geen expliciet verzet tegen een overdracht aan Letland en stelt dat hij de regels wil volgen, maar ook bij zijn familie in België wil kunnen blijven.

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Een persoon, die aan de hand van de door betrokkene verstrekte gegevens, als een in 2006 geboren broer van de betrokkene kon worden geïdentificeerd vroeg in 2019 internationale bescherming in België en verkreeg op 01.04.2021 subsidiaire bescherming. De ouders en minderjarige broers en zus van de betrokkene kwamen in het kader van gezinshereniging naar België en vroegen op 07.12.2023 internationale bescherming.

De betrokkene wil naar eigen zeggen bij zijn familie in België blijven. Hij woont intussen bij familie in Antwerpen.

Het EHRM oordeelde in verscheidene arresten dat voor het aannemen van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen ouders en meerderjarige kinderen, tussen volwassen broers en zussen of tussen andere familieleden het aantonen van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid ("additional elements of dependence") vereist is (cfr. arrest Khan tegen het Verenigd Koninkrijk 47486/06 d.d. 12.01.2010, §32 en arrest F.N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 3202/09 d.d. 17.09.2013, § 36 : "The Court has previously held that there will be no family life, within the meaning of Article 8, between parents and adult children or between adult siblings unless they can demonstrate additional elements of dependence (Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, § 97, ECHR 2003 X; Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000), and similar considerations apply to other familial relations such as that between aunt and niece").

Gelet hierop zijn we van oordeel dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet noopt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014 en enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren.

Bovenvermelde rechtspraak vindt een vertaling in artikel 16(1) van Verordening 604/2013 dat stelt dat de lidstaten zorgen dat een verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker.

Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

We merken op dat artikel 11(2) van Uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30.01.2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003, opgevolgd door artikel 16 van Verordening 604/2013, beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten.

De betrokkene verklaarde tijdens het verhoor dd. 12.02.2024 dat hij het opvangcentrum van Zaventem zou verlaten en bij familie zou gaan wonen. Hij voegde toe dat hij een goede relatie heeft met zijn familie.

Als verzoeker om internationale bescherming valt de betrokkene onder de bepalingen van de Opvangrichtlijn en is hij derhalve op het vlak van materiële ondersteuning niet aangewezen op zijn familie.

We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een in artikel 16(1) vermelde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid in de zin van datzelfde artikel bestaat tussen de betrokkene en zijn moeder of dat dwingende redenen van afhankelijkheid in dit geval nopen tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014.

Letland stemde in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) c) een onderdaan van een derde land

of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2) : "Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond".

Het akkoord conform artikel 18(1)c betekent dat het in Letland ingediende verzoek als impliciet ingetrokken werd geregistreerd. Conform artikel 18(2) zullen de Letse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. Met betrekking tot de situatie voor verzoekers om internationale bescherming in Letland wensen we te verwijzen naar het informatieblad ('factsheet') 'Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Latvia' die door de Letse autoriteiten op 14.04.2023 werd opgesteld en die in het voorjaar van 2023 op de website van de EUAA werd gepubliceerd (hierna 'factsheet' genoemd). Dit informatieblad kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de 'Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation', die op 29.11.2022 in het 'Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA)' van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. Tijdens de bijeenkomsten over de bovenvermelde 'roadmap' werd vastgesteld dat er behoefte is aan objectieve en neutrale informatie inzake opvang- en detentieomstandigheden en de asielprocedure in de lidstaten, die gebruikt kan worden als referentie bij overdrachtsbeslissingen en in het kader van beroepsprocedures voor de nationale rechter. Om aan deze behoefte te voldoen stelden de Europese Commissie en het EUAA gezamenlijk een sjabloon op aan de hand waarvan de lidstaten relevante informatie kunnen verstrekken over de toepasselijke rechtsbepalingen en de praktische uitvoering ervan. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn voor verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. Het informatieblad is te vinden op Dublin Procedure | European Union Agency for Asylum (europa.eu) en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. We benadrukken dat het om een actueel, 'levend' document gaat dat regelmatig door de Letse autoriteiten zal worden bijgewerkt.

In het informatieblad wordt gemeld dat overgedragen personen worden opgewacht door leden van de grensbewakingsdienst. Indien de overgedragen persoon aangeeft dat hij of zij internationale bescherming wil vragen wordt hij of zij overgebracht naar het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming ('State Border Guard officers shall meet the transferred person at the airport and, if the person wishes to continue the asylum procedure in the Republic of Latvia, take him/her to the accommodation centre for asylum seekers of The Office of Citizenships and Migration Affairs', pagina 2). Op dit ogenblik heeft Letland één opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming, dat is gevestigd in de gemeente Muceniki. Het opvangcentrum ligt op een dertigtal kilometer van de internationale luchthaven van Riga.

In de zomer van 2021 werd Letland geconfronteerd met een grote instroom van immigranten vanuit Wit-Rusland.

Als reactie daarop werden noodmaatregelen uitgeroepen en voerde de Letse overheid een aantal wijzigingen door in de wetgeving inzake toegang en verblijf. Deze hervormingen waren controversieel en onder meer het UNHCR, Amnesty International en Dunja Mijatovic, commissaris voor mensenrechten van de Raad van Europa uitten hun bezorgdheid in hoeverre deze wijzigingen verenigbaar waren met het EU- en internationale recht (cfr. EU Eastern Borders: Mixed Developments in Baltic States as EU Defends Lithuania and Latvia Over 'Legalisation' of Pushbacks, Polish Government Facing Headwind over Visa Corruption Scheme Amid Protests over Arbitrary Detention, Frontex Expanding Cooperation with Albania | European Council on Refugees and Exiles (ECRE) en Latvia: Legal amendments would empower border guards to torture and push back migrants and refugees - Amnesty International). Hieromtrent wensen we te benadrukken dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en van terugdrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Letland zal worden overgedragen nadat de Letse instanties daartoe hun akkoord verleenden. Het akkoord tot terugname houdt in dat de Letse instanties de betrokkene toegang zullen verlenen tot hun grondgebied en de mogelijkheid zullen bieden internationale bescherming te vragen. De betrokkene zal naar Letland terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Het enkele feit dat "push backs" en zorgwekkende situaties aan de grenzen werden gerapporteerd betekent dit niet dat de Letse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Letland worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

De betrokkene werd gehoord op 12.02.2024 en stelde toen dat hij in goede gezondheid verkeert.

Het HvJ-EU oordeelde in de zaak 'PPU C.K. v. Slovenië' (C-578-16, 16.02.2017) dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een verzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken verzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door het treffen van de in de Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen.

Verzoekers om internationale bescherming hebben in Letland recht op gezondheidszorg vanaf het indienen van hun verzoek om internationale bescherming (cfr. informatieblad, pagina 4).

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Letland geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

We merken op dat de betrokkene tot heden geen elementen aanvoerde die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EUHandvest zou impliceren.

De Letse autoriteiten worden minstens 5 dagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Letland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Letland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Letland een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Letse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Letse instanties.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(...)"

Op 16 april 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. De verzoekende partij dient tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

De overdracht van de verzoekende partij aan de Letse autoriteiten wordt voorzien op 25 april 2024.

2. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 39/85, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt:

“§ 1. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

Uit het bepaalde in artikel 39/85, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat het verzoek, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel die imminent is, om bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van een andere beslissing te behandelen, te dezen de beslissing van 15 maart 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), slechts ontvankelijk is indien tegelijk bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel die imminent is (geworden). Daarnaast moet, in toepassing van artikel 39/85, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de vordering tot schorsing waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd reeds zijn ingeschreven op de rol, mag de Raad er zich nog niet over hebben uitgesproken en moet de vordering worden ingesteld binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

In casu maakt de verzoekende partij het voorwerp uit van een beslissing van 16 april 2024 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze beslissing, die aan verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis gebracht werd, maakt de verwijdering van de verzoekende partij imminent nu die haar vasthouding beveelt in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij heeft op maandag 22 april 2024, gelijktijdig met de onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissing van 16 april 2024 ingediend. De onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen werd zodoende ingediend binnen de termijn, zoals voorzien in artikel 39/57, § 1, derde lid *iuncto* artikel 39/57, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verder werd de voorliggende vordering tot schorsing reeds op de rol ingeschreven, onder het rolnummer 314 329, en dient te worden vastgesteld dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Daar uit het bovenstaande is gebleken dat de verwijdering van verzoekende partij imminent is, staat ook het uiterst dringende karakter van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen vast. De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook ontvankelijk. Dit wordt niet betwist door verwerende partij, die dienaangaande overigens niets vermeldt in haar nota met opmerkingen. Bijgevolg worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, samen behandeld.

3. Over de vordering tot schorsing

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen terecht op dat zij wordt vastgehouden met het oog op effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Letland en dat een gedwongen overdracht naar Letland dus nakend is. Aldus heeft ze de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet werd de vordering tegen de bestreden beslissing ingesteld binnen de daarin

voorziene termijn. De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2.1. Het verzoekschrift

3.2.1.2. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3.2, 17 en 18(1) van de EU-Verordening 604/2013 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Voorts stelt de verzoekende partij dat er sprake is van machtsafwendings- en machtsoverschrijding.

Vooreerst citeert de verzoekende partij een aantal door haar aangehaalde bepalingen. De verzoekende partij vervolgt dat ze tijdens het korte interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende de kans kreeg om de problemen die zij in Letland ondervonden heeft uiteen te zetten. Aldus werden haar problemen niet ernstig geanalyseerd. Volgens de verzoekende partij zijn er talrijke recente verslagen en rapporten die aantonen dat er sprake is van systematische tekortkomingen en mishandelingen van verzoekers om internationale bescherming in Letland. Met verwijzing naar de bestreden beslissing betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij het bestaan van mensenrechtenschendingen begaan door de Letse autoriteiten niet betwist, doch beweert, zonder dit door enig objectief element te staven, dat dit enkel beperkt zou zijn aan de grens. Volgens de verzoekende partij bevestigen verschillende verslagen van Amnesty International het systematisch gebruik van geweld ten opzichte van migranten aan de grens, de schending van het principe van non-refoulement en de mishandelingen van deze migranten. Hierop citeert de verzoekende partij uit Amnesty, Country Report Latvia 2022, Amnesty, Latvia: Refugees and migrants arbitrarily detained, tortured and forced to 'voluntarily' return to their countries, 12 oktober 2022 en Amnesty, Latvia: Legal amendments would empower border guards to torture and push back migrants and refugees, 21 juni 2023. Ze wilt met haar verwijzingen ook aantonen dat het niet om individueel wangedrag van bepaalde politieagenten gaat, maar het om een bewust beleid gaat alwaar er ook druk uitgeoefend wordt om vrijwillig terug te keren. Ook de IOM zou betrokken geweest zijn. De verzoekende partij betoogt verder dat: *"Het verslag geeft als recommandatie voor EU-landen:*

*"Suspend Dublin transfers to Latvia and take responsibility for pending asylum applications under discretionary clauses while allowing the reopening of applications if asylum-seekers had received a final rejection in Latvia"*⁶

Het laatste EU verslag van HRW stelt:

*"EU member states, including Bulgaria, Croatia, Poland, Greece, Hungary, Lithuania, and Latvia, continued to engage in unlawful pushbacks at external borders while Italy and Malta facilitated interceptions at sea and returns to Libya"*⁷

Het moet benadrukt worden dat de omvang van deze mensenrechtenschendingen mag geminiseerd worden door het feit dat NGO het voorwerp maken van druk uitgeoefend door de autoriteiten:

*"In its annual report 2023, the FRA noted increased pressure on civil society groups protecting migrants' and refugees' rights at borders in Greece, Italy, Hungary, and Latvia, among others"*⁸

Verzoeker wenst te benadrukken dat Letland heeft de terugname aanvaard in toepassing van artikel 18.1.c van de Dublin Verordening, wat betekent dat het VIB van de eiser wordt beschouwd als ingetrokken, dat hij niet meer een verzoek dat in behandeling is. Hij mag bijgevolg beschouwd worden als illegaal, zodat het risico tot schending van het principe van non-refoulement hoger is."

Inzake de opvang in Letland betoogt de verzoekende partij dat zij in een open centrum opgevangen werd na haar terugkeer uit Litouwen en dit in bijzonder precaire omstandigheden, zonder afdoend voedsel, zonder toegang tot een advocaat of een tolk. Verzoekende partij stelt voorts dat uit de *factsheet* waarnaar de beslissing verwijst, blijkt dat niet kan worden uitgesloten dat bij aankomst op het Letse grondgebied, zij het voorwerp zal maken van een vasthoudingsmaatregel. Hierop citeert de verzoekende partij uit de *factsheet* en artikel 16 van de Letse asielwetgeving waarnaar de *factsheet* verwijst. Hierop betoogt de verzoekende partij dat: *"Gelet op het feit dat de eiser twee keer het Letse grondgebied verliet voordat zij VIB definitief werd beoordeeld, de grenzen overstak en twee keer zou worden teruggestuurd, blijkt dat de voorwaarden van het*

artikel 16 van de Asylum Act vervuld zijn. Dit risico mag niet als onbestaand worden beschouwd." Om daarna uit een rapport van Amnesty International te citeren om de detentieomstandigheden in Letland aan te kaarten.

De verzoekende partij haalt ook aan dat toen zij in Letland was, zij nooit de bijstand van een tolk of van een advocaat gekregen heeft. Zij had geen informatie over haar procedure en mocht zich niet informeren om, bijvoorbeeld, de manier om legaal te verzoeken om naar België overgedragen te worden. De *factsheet* bevestigt het feit dat juridische bijstand enkel in specifieke omstandigheden wordt toegekend.

Volgens de verzoekende partij is de verwerende partij slechts overgegaan tot een gedeeltelijke lezing van de informatie waarover zij beschikte en van de recente publiek beschikbare informatie. Tot slot stelt de verzoekende partij dat: *"Voor zover verweerder zich ertoe beperkt te verklaren dat verzoeker toegang zal kunnen krijgen tot de internationale beschermingsprocedure, tot de rechter, tot rechtsbijstand en tot de gezondheidszorg, terwijl alle recente bronnen het tegendeel lijken te bevestigen, heeft zij haar beslissing niet naar behoren gemotiveerd, in strijd met het vereiste van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.*

Kortom, gelet op de bovengenoemde informatie zijn er "ernstige redenen" om aan te nemen dat de asielprocedure en de voorwaarden voor de opvang van asielzoekers in Letland "stelselmatig tekortschieten", hetgeen "een risico van onmenselijke of vernederende behandeling" inhoudt in geval van terugkeer van de verzoeker naar dat land."

3.2.1.3. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3.2, 16, 17 en 18(1) van de Dublin III-verordening, van artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 8 van het EVRM. Volgens de verzoekende partij is er verder sprake van machtsafwending en machtsoverschrijding.

Vooreerst citeert de verzoekende partij een aantal van de door haar aangehaalde bepalingen. Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat: *"Bestreden beslissing maakt een gedeeltelijk lezing van de Dublin Verordening.*

De motivering over de relatie van afhankelijkheid tussen de eiser en zijn minderjarige broers en zussen is kennelijk gestereotypeerd.

Dit is evenals kennelijk in strijd met de Dublin-Verordening die uitdrukkelijk voorziet in zijn overweging 16 dat "de aanwezigheid van een gezins- of familielid in een andere lidstaat die voor de niet-begeleide minderjarige kan zorgen, eveneens een bindend verantwoordelijkheids criterium te worden".

Verweerder heeft geen rekening gehouden met de kwetsbaarheid van het familie [Y.] als geheel, die het gevolg is van het verschrikkelijke verleden dat heeft geleid tot hun vlucht uit het land en tot het feit dat zij sinds 2019 van elkaar gescheiden zijn in verschillende landen.

Zoals de ouders van verzoeker tijdens hun onderhoud bij de DVZ hebben verklaard (stukken 3 en 4), zijn zij in 2019 aangevallen door de Taliban omdat de vader van verzoeker alcohol verkocht in zijn winkel. Hun zoon, [F.], werd gedood. Het gezin moest vluchten en werd tijdens hun vlucht van elkaar gescheiden. [K.] belandde in België, waar hij de vluchtelingenstatus kreeg en eiser ging naar Pakistan.

Hij spoorde zijn broer op via sociale netwerken en zag video's van hem op TikTok. Hij besloot daarom de oversteek naar Europa te maken om zich bij zijn broer te voegen, die zich op zijn beurt bij de rest van het gezin voegde, via gezinshereniging.

Het feit dat verzoeker meerderjarig is, betekent in casu niet dat er geen sprake is van een te beschermen gezinsleven. Integendeel, er moet rekening worden gehouden met het feit dat het gezin sinds 2019 gescheiden is en dat zij traumatische gebeurtenissen hebben meegemaakt, waaraan verzoeker nog steeds geestelijk lijdt, namelijk het overlijden van een van hen. Het is omwille van deze afhankelijkheidsrelatie dat eiser onmiddellijk het open centrum in Zaventem heeft verlaten om zich bij zijn familie in Antwerpen te voegen. Dit gezin, dat het ergste had meegemaakt, moest worden herenigd. Door verzoeker uit te zetten naar Letland zouden deze gezinsleden geen contact met elkaar kunnen onderhouden, aangezien zij het land niet konden verlaten zolang zij niet over een verblijfsvergunning beschikten.

Er was dus duidelijk sprake van inmenging in het gezinsleven van verzoeker, zijn ouders en zijn minderjarige broers en zussen.

De bestreden beslissing, die een aanvullende voorwaarde aan het artikel 16.1 van de Verordening toevoegt, heeft die bepaling geschonden, evenals de motiveringsplicht. In onderschikte orde, miskent bestreden beslissing artikel 17 van de Dublin-Verordening.

Zij schendt het artikel 8 EVRM."

3.2.2. De nota met opmerkingen

De verwerende partij legt een nota met opmerkingen neer, waarin ze het gelijk van haar beslissing uiteenzet en repliceert op de middelen van de verzoekende partij. Aan haar nota met opmerkingen voegt ze de volgende documenten toe: het informatieblad (' factsheet') *'Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Latvia'* die door de Letse autoriteiten op 14 maart 2023 werd opgesteld.

3.2.3. Beoordeling

3.2.3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag.

Artikel 51/5, § 1 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat na de indiening van een verzoek om internationale bescherming moet worden overgegaan tot een onderzoek *"met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt"* met het oog op *"het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek"*.

De gemachtigde van de staatssecretaris stelde op basis van een onderzoek van de Eurodac-databank vast dat Letland de verantwoordelijke lidstaat is en trof bijgevolg de bestreden beslissing in toepassing van artikel 51/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden."

Uit het onderzoek van het Eurodac-systeem is gebleken dat verzoekende partij haar vingerafdrukken op 23 oktober 2023 in Letland werden geregistreerd en dit in het kader van een verzoek om internationale bescherming (categorie 1). Een afschrift van het Eurodac Search Result werd aan het administratief dossier toegevoegd. De verzoekende partij betwist in haar middel nergens de vaststellingen dat haar vingerafdrukken in Letland geregistreerd werden in het kader van een verzoek om internationale bescherming waardoor deze lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van haar verzoeken om internationale bescherming. Voorts wordt in de bestreden beslissing uiteengezet waarom de verzoekende partij niet onder het toepassingsgebied van artikel 16 of 17 van de Dublin-III-Verordening valt, en waarom er geen toepassing gemaakt wordt van artikel 3.2. van de Dublin-III-Verordening gemaakt wordt. De verzoekende partij maakt geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

3.2.3.2. Vooreerst is de verzoekende partij van mening dat een overdracht aan Letland onmogelijk zou zijn omwille van systeemfouten in Letland.

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt:

"verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikel 3.2 van de Dublin III-verordening bepaalt:

"Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat."

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

Artikel 18.1, c van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...) c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.”

Uit het onderzoek van het Eurodac-systeem is gebleken dat verzoekende partij haar vingerafdrukken op 23 oktober 2023 in Letland werden geregistreerd en dit in het kader van een verzoek om internationale bescherming (categorie 1). Een afschrift van het Eurodac Search Result werd aan het administratief dossier toegevoegd. In toepassing van voormelde bepaling zijn de Letse autoriteiten in beginsel verplicht de verzoekende partij terug te nemen en de behandeling van het beschermingsverzoek af te ronden. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de Letse autoriteiten zich uitdrukkelijk akkoord verklaarden met de terugname van de verzoekende partij op grond van artikel 18.1, c) van de Verordening 604/2013/EU.

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stemt overeen met artikel 3 van het EVRM. Krachtens artikel 52, lid 3 van het Handvest zijn de inhoud en de reikwijdte dezelfde als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, ¶ 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 96).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Letland, nu zij in dit land een verzoek om internationale bescherming had ingediend en gezien de Letse autoriteiten zich akkoord hebben verklaard met de terugname op grond van artikel 18.1, c) van de Dublin III-verordening.

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, en met name de Dublin III-verordening, die is gebaseerd op het beginsel van wederzijds vertrouwen en die – door een rationalisering van de verzoeken om internationale bescherming – beoogt de behandeling van die verzoeken te versnellen in het belang van zowel de verzoekers als de deelnemende lidstaten, moet derhalve worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punten 78-80).

Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat verzoekende partij haar beschermingsverzoek door de Letse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 81).

Zo heeft het Hof reeds geoordeeld dat artikel 4 van het Handvest eraan in de weg staat dat de lidstaten een asielzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 106).

Artikel 3.2, tweede lid van de Verordening 604/2013/EU waarbij deze rechtspraak is gecodificeerd, bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Ofschoon artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening slechts ziet op een situatie waarin het reële risico op onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 4 van het Handvest, voortvloeit uit de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor personen die om internationale bescherming verzoeken, in de lidstaat die ingevolge die verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, oordeelde het Hof verder dat uit het in artikel 4 neergelegde algemene en absolute verbod tevens volgt dat de overdracht van een verzoeker aan die lidstaat uitgesloten is telkens wanneer er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat de asielzoeker een dergelijk risico zal lopen bij zijn overdracht of als gevolg daarvan.

In andere woorden, zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een beschermingsverzoek, kan een asielzoeker slechts worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reël en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Of de betrokken persoon wegens zijn overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van de Dublin III-verordening een ernstig risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan, is voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang.

Wanneer de rechterlijke instantie waarbij een beroep tegen een overdrachtsbesluit wordt ingesteld, over door de betrokken persoon overgelegde bewijzen beschikt dat een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingscriterium van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

Zulke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254).

Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263).

Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, punten 82-93).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat een onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waarbij verweerder tot de vaststelling komt dat bij overdracht van verzoekende partij aan Letland deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden. De verwerende partij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij die zij heeft afgelegd tijdens haar Dublin-interview en met in de bestreden beslissing vermelde landeninformatie. Op basis van deze landeninformatie voert de verwerende partij een analyse uit van de situatie van verzoekers van internationale bescherming die aan Letland worden overgedragen in het kader van de Dublinprocedure. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat: *“In het informatieblad wordt gemeld dat overgedragen personen worden opgewacht door leden van de grensbewakingsdienst. Indien de overgedragen persoon aangeeft dat hij of zij internationale bescherming wil vragen wordt hij of zij overgebracht naar het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming (‘State Border Guard officers shall meet the transferred person at the airport and, if the person wishes to continue the asylum procedure in the Republic of Latvia, take him/her to the accommodation centre for asylum seekers of The Office of Citizenships and Migration Affairs’, pagina 2). Op dit ogenblik heeft Letland één opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming, dat is gevestigd in de gemeente Muceniki. Het opvangcentrum ligt op een dertigtal kilometer van de internationale luchthaven van Riga.”* Voorts wordt uiteengezet dat de verzoekende partij zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van *pushbacks* en terugdrijvingen daar de verzoekende partij naar Letland zal terugkeren in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kan maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten. De verwerende partij heeft er in het bestreden beslissing terecht op gewezen dat de situatie aan de grens (*pushbacks*), ziet op immigranten die illegaal de grens van Letland oversteken en dat niet is gebleken dat dezelfde behandeling geldt voor Dublinclaimanten zoals de verzoekende partij. In haar verzoekschrift citeert de verzoekende partij uitgebreid uit rapporten van Amnesty International die betrekking hebben op de *pushbacks* die aan de grens hebben plaatsgevonden, doch deze rapporten van Amnesty International laten niet toe anders te oordelen nu de verzoekende partij naar Letland zal terugkeren in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het feit dat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van een derdelander overgaat tot *pushbacks* en bewaring aan zijn grensposten van derdelanders die een dergelijk verzoek aan zijn grens wensen in te dienen, op zich niet in de weg staat aan de overdracht van die derdelander aan die lidstaat. Daarbij moet volgens het Hof wel worden beoordeeld of de vreemdeling na overdracht een reëel risico loopt om aan dergelijke praktijken te worden blootgesteld (HvJ 29 februari 2024, nr. C-392/22). De verwerende partij heeft er terecht op gewezen dat de Letse autoriteiten het verzoek hebben geaccepteerd op grond van artikel 18.1, c) van de Dublin III-verordening. Hierbij is het ook van belang te wijzen op de waarborg opgenomen in artikel 18.2, tweede lid van de Dublin III-verordening: *“Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker*

gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond.” (eigen onderlijnen) Aldus wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat: “Ze zullen dit verzoek om internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming.” Het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij wordt door de Letse autoriteiten behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Uit de voorgelegde landeninformatie door beide partijen blijkt niet dat er aanleiding bestaat om aan te nemen dat de Letse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Waar de verzoekende partij erkent dat ze verklaard heeft in goede gezondheid te zijn, doch niettemin psychologische moeilijkheden heeft door hetgeen haar familie meegemaakt heeft gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat zij dit geenszins staft. Haar jongere broer die in België internationale bescherming gekregen heeft, heeft meer bepaald de subsidiaire beschermingsstatus gekregen. Het verzoek om internationale bescherming van haar ouders is hangend, en het overlijden van haar jongere broer staft ze op geen enkele andere wijze. Bovendien legt ze ook geen enkel begin van bewijs neer van haar voorgehouden psychologische problemen. Ook wordt in de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk gemotiveerd dat: “Verzoekers om internationale bescherming hebben in Letland recht op gezondheidszorg vanaf het indienen van hun verzoek om internationale bescherming (cfr. informatieblad, pagina 4).

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Letland geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

We merken op dat de betrokkene tot heden geen elementen aanvoerde die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EUHandvest zou impliceren.”

De verwerende partij zet op basis van de *factsheet* duidelijk uiteen waarom zij meent dat er geen sprake is van dermate structurele tekortkomingen op het vlak van het bekomen van internationale bescherming en dat voor de verzoekende partij eveneens in opvang zal worden voorzien dat niet zou kunnen worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat niet kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublin III-verordening aan Letland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het komt derhalve aan de verzoekende partij, die in essentie stelt dat de verwerende partij verkeerdelijk steunt op het interstatelijk vertrouwensbeginsel, toe om haar standpunt met concrete argumenten te onderbouwen. Het is aan de verzoekende partij om met concrete argumenten aan te tonen dat deze conclusie niet deugdzam is. Het gegeven dat zij het niet eens is met het standpunt van de verwerende partij volstaat daartoe niet.

Waar de verzoekende partij betoogt dat bij een terugkeer naar Letland het risico bestaat dat zij zal worden gedetineerd daar ze tot twee keer toe het grondgebied van Letland verlaten heeft vooraleer er uitspraak werd gedaan over haar verzoek om internationale bescherming, moet zij alsnog aantonen dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). Door een loutere verwijzing naar een Amnesty International rapport maakt zij dit geenszins aannemelijk. Uit de citaten van Amnesty International, wordt weliswaar kritiek geuit, maar er staat niet vermeld dat de detentieomstandigheden in strijd zijn met artikel 3 EVRM. De verzoekende partij toont niet aan dat zij niet aan Letland kan worden overgedragen, omdat de kans bestaat dat hij er in een detentiecentrum zou belanden. Het eventuele risico dat zij zal worden vastgehouden volstaat op zich niet om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op een mensonwaardige en vernederende behandeling in het licht van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Er blijkt immers niet dat de verzoekende partij een extra kwetsbaarheid heeft. Noch in het verzoekschrift noch ter terechtzitting haalt de verzoekende partij een concreet medisch probleem aan. De verzoekende partij keert niet terug naar Letland met minderjarige kinderen die het risico zouden lopen verscheidene maanden te worden vastgehouden na overdracht. In deze stand van zaken maakt de

verzoekende partij geenszins aannemelijk dat ze beschikt over een extra kwetsbaar profiel naast het feit een verzoeker om internationale bescherming te zijn.

Voorts heeft de verzoekende partij ook geen enkel probleem aangehaald aangaande de periode die zij in Letland is geweest in haar Dublingehoor. Zij heeft niet eerder melding gemaakt van precaire omstandigheden tijdens haar verblijf in Letland. Deze voorgehouden precaire omstandigheden staat ze op geen enkele manier. Bovendien valt in de factsheet te lezen dat een asielzoeker die niet over voldoende middelen beschikt om te zorgen voor levensomstandigheden die overeenstemmen met zijn gezondheidstoestand en zijn verblijfplaats tijdens de asielprocedure, wordt ondergebracht in het opvangcentrum voor asielzoekers, dat een gezamenlijke woning is voor niet-aangehouden asielzoekers waar de omstandigheden die nodig zijn voor het dagelijks leven zijn gewaarborgd, mede rekening houdend met de bijzondere opvangbehoeften van de asielzoeker en zijn lichamelijke en geestelijke gezondheid wordt beschermd (p.3). Er worden onder meer kleren, voedselpakket en hygiënische producten voorzien. De verzoekende partij brengt geen informatie bij dat deze gegevens verstrekt door de Letse autoriteiten niet correct of misleidend zijn. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij in het verzoekschrift lijkt te betogen heeft zij weldegelijk verklaard gedurende “1 maand 2 weken” in Letland in een gevangenis verbleven te hebben.

Verder stipt de verzoekende partij aan dat juridische bijstand enkel in specifieke omstandigheden wordt toegestaan. Uit het citaat waarnaar de verzoekende partij in het verzoekschrift verwijst blijkt echter dat juridische bijstand kan verleend worden wanneer de gemachtigde ambtenaar beslist om het verzoek om internationale bescherming zonder onderzoek te laten, de vluchtelingenstatus of subsidiaire status te weigeren, de asielzoeker over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat, die het verzoek zal behandelen overeenkomstig Verordening (EG) nr. 604/2013, om de behandeling van het verzoek te beëindigen, te weigeren de behandeling van het verzoek te hervatten, en te weigeren de verblijfs- en dagvergoeding uit te betalen, indien de verzoeker niet over voldoende middelen beschikt. Op basis van deze passage maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat haar bij een terugkeer naar Letland juridische bijstand zal ontzegd worden. De passage in het factsheet waarnaar de verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift vermeldt niet dat er geen adequate juridische bijstand zou zijn of dat er geen toegang is tot tolken in Letland.

Het zeer beperkte betoog van de verzoekende partij is niet meer dan het louter tegenspreken van de gedane bevindingen op algemene wijze, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het op algemene wijze verwijzen naar algemene informatie. Hiermee brengt de verzoekende partij geen concrete en objectieve argumenten bij waaruit kan blijken dat er sprake is van een onjuiste of kennelijk onredelijke feitenvinding en conclusie.

De verzoekende partij heeft met haar betoog, doorspekt met welbepaalde passages van rapporten van Amnesty International en HRW, World Report 2024 van 11 januari 2024, de grondslag van de vaststelling van de verwerende partij niet onderuit gehaald dat: *“Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Letland een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”*

De door de verzoekende partij geschonden geachte soevereiniteitsclausule, vervat in artikel 17 van de Verordening 604/2013/EU, bepaalt het volgende:

“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.”

De toepassing van de zogeheten soevereiniteitsclausule behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris. België is, zoals hierboven in herinnering werd gebracht, enkel verplicht de soevereiniteitsclausule toe te passen indien *“ernstig moet worden gevreesd”* dat de overdracht van de verzoekende partij aan Letland omwille van *“systeemfouten (...) die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie”* niet mogelijk is (artikel 3.2, tweede lid van de Verordening 604/2013/EU). Uit de bespreking van het voorgaande onderdeel van het middel is gebleken dat dit thans niet het geval is.

3.2.3.3. Het door de verzoekende partij geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94; EHRM), met name ouders en hun (minderjarige) kinderen. Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

In de bestreden beslissing wordt betreffende het gezinsleven van de verzoekende partij het volgende gesteld: *“Een persoon, die aan de hand van de door betrokkene verstrekte gegevens, als een in 2006 geboren broer van de betrokkene kon worden geïdentificeerd vroeg in 2019 internationale bescherming in België en verkreeg op 01.04.2021 subsidiaire bescherming. De ouders en minderjarige broers en zus van de betrokkene kwamen in het kader van gezinshereniging naar België en vroegen op 07.12.2023 internationale bescherming.*

De betrokkene wil naar eigen zeggen bij zijn familie in België blijven. Hij woont intussen bij familie in Antwerpen.

Het EHRM oordeelde in verscheidene arresten dat voor het aannemen van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen ouders en meerderjarige kinderen, tussen volwassen broers en zussen of tussen andere familieleden het aantonen van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid (“additional elements of dependence”) vereist is (cfr. arrest Khan tegen het Verenigd Koninkrijk 47486/06 d.d. 12.01.2010, §32 en arrest F.N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 3202/09 d.d. 17.09.2013, § 36 : “The Court has previously held that there will be no family life, within the meaning of Article 8, between parents and adult children or between adult siblings unless they can demonstrate additional elements of dependence (Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, § 97, ECHR 2003 X; Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000), and similar considerations apply to other familial relations such as that between aunt and niece”).

Gelet hierop zijn we van oordeel dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet noopt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014 en enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren.

Bovenvermelde rechtspraak vindt een vertaling in artikel 16(1) van Verordening 604/2013 dat stelt dat de lidstaten zorgen dat een verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker.

Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

We merken op dat artikel 11(2) van Uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30.01.2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003, opgevolgd door artikel 16 van Verordening 604/2013, beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten.

De betrokkene verklaarde tijdens het verhoor dd. 12.02.2024 dat hij het opvangcentrum van Zaventem zou verlaten en bij familie zou gaan wonen. Hij voegde toe dat hij een goede relatie heeft met zijn familie.

Als verzoeker om internationale bescherming valt de betrokkene onder de bepalingen van de Opvangrichtlijn en is hij derhalve op het vlak van materiële ondersteuning niet aangewezen op zijn familie.

We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een in artikel 16(1) vermelde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid in de zin van datzelfde artikel bestaat tussen de betrokkene en zijn moeder of dat dwingende redenen van afhankelijkheid in dit geval nopen tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014.”

De verzoekende partij wijst in haar middel op de aanwezigheid van familieleden in België, in het bijzonder op de aanwezigheid van haar ouders, broers en zussen, bij wie zij voor haar administratieve aanhouding onderdak had gevonden. Volgens de verzoekende partij kunnen de familieleden in België de ondersteuning van mekaar genieten en mekaar psychologisch ondersteunen.

De Raad stipt aan dat de verzoekende partij meerderjarig is en dat er dus bijkomende elementen van afhankelijkheid moeten worden aangetoond. Noch in het verzoekschrift noch ter terechtzitting wordt een begin van bewijs van zulke afhankelijkheidsband bijgebracht. Bijgevolg kan het gezinsleven dat de verzoekende partij gedurende de voorbije jaren onderhield met haar familieleden niet als een 'beschermenswaardig' gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM worden gekwalificeerd. Deze familieleden hebben immers jaren gescheiden geleefd en de verzoekende partij is slechts in februari 2024 in België toegekomen. De verzoekende partij toont ook niet aan dat haar in België verblijvende familieleden haar niet zouden kunnen ondersteunen (materieel en emotioneel) gedurende de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming in Letland. Bovendien worden de voorgehouden psychologische problemen van verzoekende partij niet door medische attesten onderbouwd en ook niet verder gepreciseerd in het verzoekschrift of ter terechtzitting. Ook ligt er een *'fit-to-fly'* voor. Verder maakt de verzoekende partij in deze stand van zaken geenszins aannemelijk dat haar broer F. door de taliban gedood werd, dat door haar broer K. tengevolge hiervan in België belandde en de familie van mekaar gescheiden werd omwille van problemen met de taliban. Immers haar broer K. heeft in België niet de vluchtelingenstatus gekregen, maar de subsidiaire beschermingsstatus. Haar broer K. is weliswaar als niet-begeleide minderjarige vreemdeling toegekomen, doch werd hij herenigd met zijn ouders. De verzoekende partij legt geen begin van bewijs neer dat zij voor deze broer of andere familieleden die in België verblijven zorgtaken op zich neemt. Evenmin legt zij een begin van bewijs voor dat haar in België verblijvende familieleden zorgtaken ten aanzien van de verzoekende partij op zich nemen of dat zij op een andere wijze van hen afhankelijk is. Het gegeven dat de verzoekende partij het opvangcentrum verlaten heeft om zich bij haar familie in Antwerpen te voegen, is op zich onvoldoende om een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen.

3.2.3.4. Gelet op wat voorafgaat, blijkt niet dat de verwerende partij op onzorgvuldige wijze heeft besloten dat de overdracht aan Letland geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM ofwel van artikel 4 van het EU-Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in Letland. Er blijkt ook geen schending van de artikelen 16 of 17 van de Dublin-III-Verordening of van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat verwerende partij bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht, noch dat de beslissing niet zou steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er blijkt geen motiveringsgebrek of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch een kennelijke beoordelingsfout. Een schending van deze artikelen kan *prima facie* dan ook niet worden vastgesteld.

Beide door de verzoekende partij aangevoerde middelen lijken *prima facie* ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.3. De vaststelling dat er geen ernstig middel werd aangevoerd volstaat om de onderhavige vordering af te wijzen. Er is immers niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing wordt verworpen.

Artikel 2

De vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 15 maart 2024, wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS